

forhandling, hvor en Mand, som var sluppen ind i England paa Trods af Fremmedloven, og som var bleven udvist af England, men var kommen igen, blev i Retten offentligt af Dommeren truet med Pisk, hvis han nu kom igen. Jeg siger dette for alle dem, der altid skrige op for den Smule Pryglelov, vi have her i Landet. Saa blev det altsaa ordnet saaledes, at Russerne ved velvillig Assistance af deres Meningsfæller herhjemme bleve i Stand til at opfylde denne Bestemmelse i Fremmedloven, vist paa den Maade, at de maatte tage Billet til 1ste eller 2den Klasse — hvad det nu var — og kom saa endelig i Land i England. Jeg kan forsikre de Herre om, at da jeg fik Telegram om, at nu vare Russerne sejlede fra Esbjerg, og senere et Telegram om, at de vare gaaede i Land i Harwich, var jeg fuldkommen lige saa glad derved som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds. Saa vare vi af med dem. Saa spurgte det samme ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds om, hvorledes det forholdt sig med den tyske Anarkist, som var bleven udvist. Jeg skal sige derom, at for et Stykke Tid siden — det er vist et Aars Tid tilbage eller saa — viste det sig, at denne Anarkist var kommen her til Landet og havde taget Arbejde hos en Konditor i Hellerup. Hjemme i Tyskland var han anset for at være en baade ivrig og farlig Anarkist, og jeg fandt, at det var ikke rigtigt at have en saadan Mand gaaende her i Landet, thi den Mulighed vilde jo ligge grumme nær — man har jo set mange blodige Handlinger fra Anarkisternes Side i Tidernes Løb —, at selv om han ikke selv var Handlingens Mand, at han saa dog var Forløber for Handlingens Mand, at han var den, der skulde komme hertil, gøre sig bekendt med alle de fornødne herværende Forhold, deriblandt ogsaa Bopælsforhold, Territorialforhold o. lign., skaffe Oplysninger om herværende Personer, for at han, naar Handlingens Dag kom, kunde give Handlingens Mand den fornødne Anvisning. Naar man ser hen til, hvad der er sket fra Anarkisters Side i Udlandet, endogsaa i det fri Frankrig, endogsaa i det fri Italien, har jeg anset det for min Pligt ikke at tillade en saadan Mand at tage fast Ophold her i Landet. Han blev udvist og fik ved Udvisningen det sædvanlige Tilhold om, at han ikke mere maatte indfinde sig her i Landet. Saa viser det sig alligevel en skønne Dag, at han kommer tilbage hertil igen. Nu er det jo nok blevet sagt: Ja, men det kunde jo ikke

betyde noget, at han kom tilbage hertil, thi han havde jo direkte Billet fra Berlin til Kristiania, og han skulde op og tiltræde en Plads i Kristiania. Ja, det kan jo godt være, at han havde en saadan direkte Billet, men Faktum er, at han stod af her i København, og der er jo ingen, der ved, hvorvidt den direkte Billet til Kristiania kun var en Maske, og der er jo ingen, der ved, om han virkelig fra den ene Station i København vilde begive sig til den næste og vilde være rejst til Kristiania eller maaske blive eller være staaet af undervejs, hvor man ikke kunde passe paa ham, og da det efter den gældende Lov var ham forbudt at komme her til Landet, blev han anholdt af Politiet og atter sendt ud af Landet. Jeg skal for øvrigt bemærke, at medens selve Udvisningen, der skete et Stykke Tid tilbage, var sket, som den Slags Ting altid skal, efter Ordre fra Justitsministeriet, havde Justitsministeriet ikke det allermindeste at gøre med den senere Anholdelse og Udsendelse af Landet, som skete af Politiet, men hvori Politiet handlede fuldkommen rigtigt.

Jeg gaar nu over til at tale om en Del Ting, som jeg allerede, da jeg forrige Gang havde Ordet, har haft Lejlighed til at berøre, og som jeg derfor skal gaa saa kort igennem, som det er mig muligt, og navnlig skal jeg søge saa vidt muligt at undgaa Gentagelser, men det høje Ting vil forstaa, at helt kort vil det dog ikke kunne blive. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og vistnok flere andre ærede Medlemmer talte om de Entrepriser, som afdøde Oscar Køhler havde haft fra Justitsministeriet. Naar jeg havde anført, at jeg gav dette Firma disse Entrepriser, fordi jeg derved sikrede mig imod at faa nogle Efterregninger, sagde det ærede Medlem dertil: Ja, det var jo ingen Sag, thi naar man sætter Kontraktsummen saa højt op, at den er mere end rigelig, kan vedkommende naturligvis nok lade være med at komme med Efterregning, og naar man ikke forlangte andet udført end det, der stod i Konditionerne, kan der jo ingen Efterregning blive. Med Hensyn til det sidste Punkt skal jeg dog sige, at baade ved Viborg Sindssygeanstalt og ved Braaskovgaard blev der under Arbejdets Gang foretaget en Række Forandringer efter Samraad mellem Bestyrelsen for vedkommende Anstalt og Arkitekten og Entreprenøren, og det er netop den Slags Ting, der giver Anledning til Efterregning, fordi Entreprenøren altid bag efter, naar